

Llibre d'hostes

JOAN CARLES GONZÀLEZ PUJALTE

Mataró (Barcelona)

Finalista

Què feia jo mentre es feia la història?

Simplement t'amava.

SARAJLIĆ

Esperes, remenant-te, ordint-te el nacre, com qui fica la mà a la galleda i treu una bolla de la brutor antiga de les escales, com qui masega l'ordre atzarós de la carn d'una fruita foradant-la amb les ungles, separant-li la carn de forma agra en dues parts, deixant-li a l'aire les llavors i la polpa, expeditivament, una floració de sintagmes i poemes que es fa aroma i es dispersa pel món en forma de giròvar heliotropi. Esperes, posant-te a tu mateix la medul·la en flama freda, i amb paraules t'augmentes la potència de l'espasme de la poètica que tens elèctricament concentrada en la mirada.

Esperes. I mentre esperes t'entra la llum per la zona descoberta, t'envaeix l'aire mascle, l'esperma de la llum, aquella bromera dels containers, la llesca encesa del desvari quan s'obren les portes

dels locals prostibularis a l'hora incerta en què tothom cerca incerteses.
Esperes, tió candent, roent cercle metàl·lic, anella perfecta que crema
les mans del jardiner quan et manega i sana de fil·loxeres, déu infame
i lent
que s'atreveix a dir el nom de la teva raresa i et llença novament,
recuperat,
a la sala de festes on brunzen de colors les màquines escurabutxaques
que diuen el teu nom amb veu dolça, caribenya.

Es anem coneixent a palpons barroers les nafres, les obscures llagues
encara tendres, els antics terrors que ens transiten les mirades
per damunt dels murs plens d'impactes de metralla, les aspes de la ràbia,
les fortes tendències animals, ensumant-nos, sentint als cors
com bateguen sota les camises, àncores fosforescents llençades a la mar
d'una nostàlgia que encara no comprenem perquè encara
tot és per comprendre, perquè tot encara és pur magma.
Ens saben sols dins la pedra estranya d'un diminut univers
on sols ens han posat un somier amb un matalàs i un rellotge de paret
que poc a poc es va desfent, busques que llagrimegen ambre
que ens va des de les branques fins a les natges per les vies de l'esquena
produint-nos un calfred que de tant en tant ens revifa i ens fa acceptable
la juguesca d'anar-nos coneixent poc a poc en la més absoluta foscor
prement-nos els bonys.

Un altre hoste, un nen, des d'un angle difícil de l'hotel-casalot m'ha vist
i m'ha mirat amb ulls de terrible tristesa. M'ha ensenyat, de lluny
i sense somriure, amb la melancolia de qui poc a poc va perdent la
infància

i s'adona, el seu pot invisible ple de mosques enfurides,
el seu tresor d'avorriments que ha anat acumulant en llargues hores de
silenci.

Illa de Qios del meu instant, ara inajornable, la tensa conformitat
de qui accepta haver perdut tot; penso jo, tan exiliat del meu propi
sentiment.

He lligat un fil a la darrera pota d'una mosca també jo,
imitant l'infant cruel, i l'he deixat volar a dos pams del terra
amb tal condemna, –per a què més?– cercant en cercles la inutilitat
del seu afany per trobar-se lliure. He estat tota la nit despert,
amb els ulls posats en un no-res del sostre, fins a l'alba,
quan l'he executada sumaríssament mentre de l'horitzó s'envolaven
entre guspires els darrers àngels que havien de defensar la bella ciutat
emmurallada de Ragusa incendiada des dels seus quatre punts cardinals.

La sento aquesta mort com toca coses i li cauen de les mans i renega de la seva malaptesa. Sento com li cau la pinta, el llapis de llavis, l'arracada, una peça de seda; com li peta un gafet del cosset. Sento com amb una pinça es tiba d'un pèl de la cella i se l'arrenca. Sento l'aigua abraonada del bidet, el nyic-nyic d'una aixeta, el sucós soroll d'un sexe, un espasme de la pell, el grinyol d'una molla de somier.

Entreacte. Hi ha una llum uniforme sense matisos, quadres a la paret fets per l'absència d'altres quadres que van desaparèixer després del darrer bombardeig. La trista bombeta, la sento com brunz també. Sento l'olor del meu propi after-shave amb què em frego les aixelles. A les cadires, exhaustes, descansen les robes doblegades que m'haig de posar

demà per anar a la feina. Les sabates desparellades, els mitjons, les ombres d'un pensament pel terra. Passa un corb més enllà del sostre. Cucleja camí de la corbera. Repica l'aigua a la ceràmica perquè hi ha una aixeta que no tanca bé.

De les branques em penja un gotim de saba que a la llarga m'eternitzarà l'ànima, apressant-la. Entreacte. Dos personatges sense autor a la vista ni guió per al seu drama.

És la pervivència daliniana de la memòria, aquesta mort pertinaç; un homenatge a l'autoritarisme de la nostàlgia, aquella forma de feixisme que no podem confondre amb pactes.

Damunt del llit de fusta no noble, uns cossos senzills com molles de pa,
com un traç de Hans Hartung extremadament espiritual
amb totes les seves violències poètiques perpetrat amb un únic moviment
del braç.

Un so de somier, esquemàtic, com un refilar d'aucell simplíssim
en el globus de l'aire entre terra i sostre. Un aparell de ràdio que
sintonitza

una cançó de Brel on miola desesperadament un amant humiliat
per una venus de Cranach.

Una paret i tres envans més que ens encerclen dins d'un país petitíssim.
Un cos buit. Un cos ple. Un cos que s'omple lentament de l'esperma
del temps.

Una bolla de pèl. Una bolla de no-res estesa pel pis fins els racons
que no he escombrat mai.

La finestra oberta que dona a un paisatge de pedres blanques en filera.
Del celobert sobrevé una fatigosa olor de lleixiu i la veu d'un nen que
repeteix

–i s'equivoca sovint– la taula del sis. El món són els mots que no t'he dit,
dius en un sospir.

El món és el coit dels amants que no han coincidit en el temps.

El món, tu i jo, els electrodomèstics i les terrasses del Raval que veiem
des del balcó i la fressa dels arbres plataners quan bufa el vent
i es mouen com gegants enfurits. Xiscla la veu del butaner.

Primers hores d'un dia feiner amb els papers de la baixa laboral sota el
coixí.